

καί μουγγρίζων καί λυσσών
ὄχι μοναχὰ τάρνακια, μὰ καί γαΐδαρο παγώνει.

Ἦλιο δίνε μου, Ζαγάρι,
ζεστασιά, φωτοχυσία,
κι' ἄς μου γδάρουν τὸ τομάρι
σάν κι' ἐκεῖνο τοῦ Μαρούα,
κι' ἄς μου πάρουν καί σουρτοῦκε
καί βρακί διὰ παντός,
κι' ἄς βαροῦν γερό τραμπουκὸ
καθεμιζῆς κυρᾶς Μεντωῶς.

Ἦλιο δίνε μου 'στὸ φῶς τοῦ τὴν φαμῆλια νὰ συνάξω
καί γιὰ ὄρασι νὰ 'μιλῶ,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τῆ θήκη τὸ παράσημό μου βγάξω
καί 'στους κλέφταις τὸ κολλῶ.

Ἦλιο δὲς μου νὰ ξαπλώνω μακαρίζοντας τὸ γένος
καί νὰ σκουζῶ ξαπλωμέντος:
«Πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀρχαίας κλεφτουριάς,
καί τῆς κίπας καί τῆς λίρας,
μὲς 'στὸν κόσμον τὸν σφιγγῶνα τοῦ γυλαοῦ καί τῆς στεριάς
βγάλε φωτεινοὺς ἀστέρας,
κι' ἄλλους δειξέ τούς συγχρόνους
ἀνταξίους ἀπογόνους
τοῦ Βελοῦλια καί τῶν ἄλλων, ποῦ καί σήμερον ἡ φήμη
φοβισμένη καί σεμνὴ
τόνομά των ἐξομνεῖ,
ὦν ἀείδιος ἡ δόξα κι' ἀλησιόμητος ἡ μνήμη».

Ἦλιο δίνε μου μονάχα μὲς 'στὰ σκάνδαλα τὰ τόσα
καί δὲν δίνω μιά πεντάρα περὶ πάντων καί παῶν,

Μεγάλος ἀραμπᾶς μὲς 'στὴ Βουλῆ σωροῦς νομοσχεδίων κουβαλεῖ.

Μίσκ 'στὸν παρόντα οἶλον
τῶν κλοπῶν καί τῶν σκανδάλων
τόπο τόπο νὰ περάσουν ὀργανώσεων σωροί,
μοναχῆ παρηγοριά μας κι' Ἄναστασῶς κερὶ.

Περιοῦσε λαί μου, ποῦ 'στὸν βούρκο κολυμπᾶς,
βάρβα 'μπρός γιὰ νὰ περάσῃ φορτωμένος ἀραμπᾶς,
καί γελώντας νὰ φωνάζῃ τὸ κυρίαρχον ἀσκέρι:
«βάρβα 'πίσω, καροτετήρη».

Χαίρετε κι' Ἐπαρχιώται καί Νησιώται κι' Ἀθηναῖοι,
τῆς κλεινῆς Ἀστυναμίας σὰς προσμένουν νόμοι νέοι,
κι' ἀπὸ τάξις κι' εὐνομίαν τόσο θὰ μπουκτιόσετε,
ποῦ τὴν πρώτην ἀταξίαν μόνον θὰ λητήσετε.

Νομοσχέδιον τῆς ὥρας μὲ πολλὴν σπουδὴν καί κόπον
περὶ βροσκησίμων τόπων,
ποῦ μακάριος παρ' ἄλλων θεωρεῖται κι' εὐτυχῆς
ὅποιος βόσκει 'στὸ λευκάδι τῆς Ρωμαιοῦς ἀρχῆς,
κι' ὅποιος βόσκειται μ' ἐλπίδες πῶς μονάχα μὲ τιμὴ
θὰ χορτάσῃ τὸ ψωμί,
τοῦτος γιὰ βροσκή δὲν ἔχει τὰ κατάλληλα προσόντα,
μόνο 'στ' ἄροτρα τὸν ζέθουν ὅπως βοῦν ἀροτριῶντα.

κι' ἡ σκιά ληστάρχων πρώτων ἄς κλανᾶται μειδιῶσα
μὲς 'στὰ πράσινα τραπέζια πολυχρῶσων αἰθουσῶν.

Ἦλιο δὲς μου νὰ ξαπλώνω καί νὰ πῖνω τσιγαρέτο,
κι' ἕνας φόβος μὲ φοβίζει, κακιομορφή Περικλέτο,
μὴ μὰς κλέψῃ καί τὸν Ἦλιο Πατασοῦρβουν παρία
καί παγώσωμε κι' οἱ ὄθῳ μας σὰν τὸν γέρο 'στὸν Περαιά.

Ἦλιο μόνον νὰ γυρεῖς
καί 'στὸ κρῖον νὰ μὴ ρέθῃς,
κι' ἕνα ρῆμα τοῦ Πλατοῦστα νὰ θυμάσαι Ζηλευτὸ
πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸ πέρνῃς γιὰ Βασίλειο κι' αὐτό.

Πάψε κουτουροῦ κουβένταις, μὴν παρλάρης βερεσέ,
γερά σου, κόσμε μυρωδάτε τῆς Ἀθήνας, ποῦ νὰ σε...
μὰ κι' ἐμεῖς ἄς πάμε τώρα σὰν κυρίαρχοι κρηφῆς
μὲς 'στὴ χάθρα τῆς μεγάλης,
ποῦ 'τακωθήκαν καί πάλι
ὁ Βουδούρης κι' ὁ Λεβιόης, ὁδὸ Ναυτικῆς, ὁδὸ δελφίνες.

Τρομερὸς τριγυλὸς ὀδόντων, θειαφοκερί κάθε μούρη,
μάχη ὄσο Ποσειδῶνων καί θαλασσινῶ βρεσιῶν...
ἔμπα του, κύρ Βασιλάκη, ξεφονίζαν τοῦ Βουδούρη,
ἔμπα του, κύρ Νικολάκη, ξεφονίζαν τοῦ Λεβιόη.

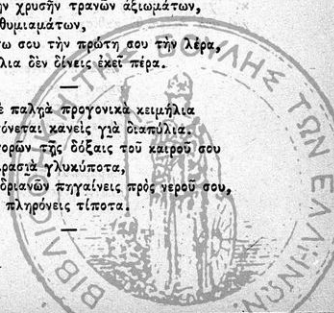
Καί τώρα, Περικλέτο μου, προτοῦ νὰ μὲ ζυλιτῆς
σκύφε καί ψάλλε μετ' ἐμοῦ 'στὴν Θέμιδα δέησαι.
Πρίσλθε πάλιν ἀρωγόν, Δικαιοσύνης πνεῦμα,
εἰς τὸ κάθε σκάνδαλον ἀπέδειξέ τὸ ψεῦμα,
κι' ἡμέρωσε κι' ἐξάγισσε τὸν κόσμον τὸ Παλλάδιον,
χιόνος οἱ λευκοτέρων νὰ βγάλῃς τὸν Λευκάδιον.
Π.—Λοιπὸν μετὰ τὴν δέισιν σκίψε καί σὺ τὴν ράχη
ν' ἀρχίσῃ τὸ μπιρντάχι.

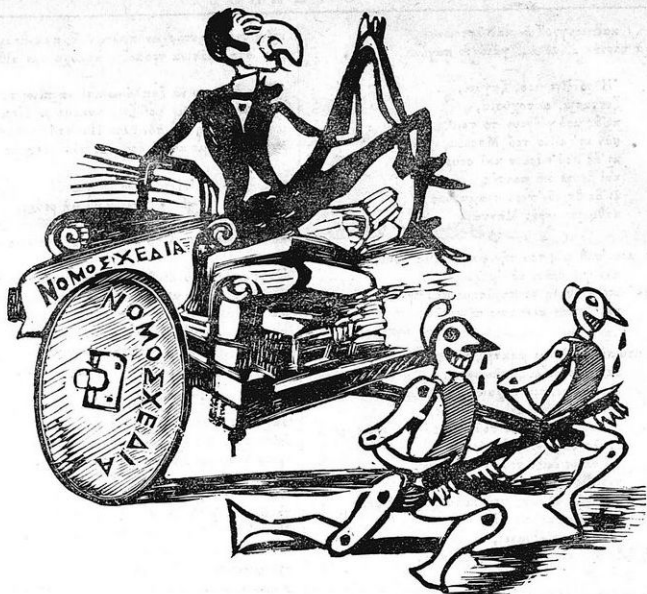
Νὰ καί φόρος γιὰ τὰμπέλια,
ποῦ τὰ κλέβουν οἱ δραγάταις,
καί γυρίζουσε τῆς πλάταις
καί ζεραίνονται 'στὰ γέλοια,
κι' οὔτε ρόγα γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν ἀφίνουν καί ταμπί...
βάρβα μὲς 'στὸ Παρλαμέντο τὸ χαρτοκάστρο νὰ 'μπῆ.

Περιοῦσε λαί μου, νὰ καί φόρος τοῦ καπνοῦ σου,
ποῦ μ' αὐτὸν θὰ 'λιγοστήψουν οἱ πικνοὶ καπνοὶ τοῦ νοῦ σου.
Πάψε λόγια καί γιὰ τούτων νὰ μὰς λὲς τῆς καρβανάς,
κάτσε κάτω καί σιώπα,
γιὰ τοὺς πρώτους κοιλαράδες πρώτο ποῦρο τῆς Ἀθάνας,
γιὰ τοὺς ἄλλους μῆτε γόπα.

Ἴδου καί φόρος καταργῶν τὸν ἄλλον τὸν γελοῖον
περὶ διαπύλων.
Περνᾶς τὴν πύλην τὴν χρυσὴν τρανῶν ἀξιωματίων,
τιμῶν, θυμιαμάτων,
χωρὶς ν' ἀφῆσῃς 'πίσω σου τὴν πρώτη σου τὴν λέρα,
κι' ἐν τούτοις διαπύλια δὲν ὀνειρεῖ ἐκεῖ πέρα.

Περνᾶς τὰς πύλας μὲ παλὰ πρᾶγονικὰ κειμήλια
κι' ὅμως δὲν σε φορτώνεται κανεὶς γιὰ διαπύλια.
Πουλᾶς σὲ πύλας ἀγῶρων τῆς δόξης τοῦ καιροῦ σου
ὡσὰν κραστὰ γλυκώποτα,
'στὰς πύλας τῶν Ἀδριανῶν πηγαίνεις πρὸς νεροῦ σου,
καί δὲν πληθροῖς τίποτα.

Διχαίρεις και τῷ Πειραιῶς τὰς πόδας μὲ λεμόνια
 και μερικὰς σαρόλλαις,
 κι' ἀμέσως διαπύλιε γυρεύου γιὰ τὰ ψώνια
 και σοῦ κολλοῦν σὰν βδέλλαις.

Ἴδου και νομοσχέδιον πραγματικῆς θυσίας
 πῶς νὰ δοθῇ διπλὸς λουφὲς 'στὰ πρὶβάτια τῆς στάνης,
 ἴδου και νομοσχέδιον περὶ κυνηγεσίας,
 σὰν κυνηγῆς πολλοὺς λαγοὺς 'στὸ τέλος κἄποιον πιάνεϊς.

Νὰ και νόμος ἐπαυξάνων τῆς συντάξεως τὸν χρόνον
 και τὸ γῆρας ἀσφαλίζων κάθε πίνητος Πληθῆσιου,
 ἔως οὐ βρεθῇ Ταμίας ἀπλοχέρης και σουφρόνων,
 ποῦ κι' ἐμᾶς μὲ τὰς συντάξεις θὰ μᾶς ἔχη διὰ βίον.

Περιοῦσε λαὲ μου, σὲ συγχαίρω ..γιὰ χαρὰ σου,
 κι' ὁ Σιμόπουλος σοῦ τόπει πῶς δὲν γίνεις τὸν παρὰ σου,
 κι' ἔχε πίστιν πῶς σημεῖα θὰ γενοῦν και τέρατα
 και μὴ 'μέρα θὰ καθίσῃς 'στου βωβῆσι τὰ κέρατα.

'Αραμπᾶς περνᾶ,
 σκόνη γίνεται,
 ὁ λαὸς φτηνά
 τρώει, ντύνεται.

'Αραμπᾶς περνᾶ,
 σκόνη γίνεται,

ὁ λαὸς κερᾶ
 και σοῖς πίνεται.

'Αραμπᾶς περνᾶ,
 σκόνη γίνεται,
 ὁ λαὸς ξανά
 φτύνει, φτύνεται.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πέτρος Ὁρλάνδος, ἀδελφὸς τοῦ Γεωργίου τοῦ Σπετοσερῆ,
 και κάλλιστο κι' ἀσίκικο τοῦ Πειραιῶς παιδι,
 μὲ τὴν Μαρῖαν Καρατζᾶ ἔγινε τώρα ταῖρι,
 ἀρίστην κόρη τῶν Πατρῶν, ἀβράν τε κι' εὐεῖδη.
 'Στὰς Πάτρας ἐτελειώθησαν οἱ ζηλευτοὶ τῶν γάμοι
 κι' ἔρριψε πλούσιον ἔχει χρυσῶν εὐχῶν ποτάμι.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
 συλλογῆ πολυτελεῆς
 νέων Μυσθιοτορμημάτων ἐλεκτηῶν τοῦ Χρήστου Χιωτῆ
 τοῦ γνωστοῦ τυπογραφείου, τῆς «Κορίνθης» ὀηλονότι.
 Τρεῖς φοραῖς τὴν ἑβδομάδα μὴ δακρά κάθε φύλλον
 κι' ἔσωσαν αὐτὰ πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, καρλατίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριαντατριᾶ, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.